

วารสารพิภูล

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ปีที่ 16 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2561

ISSN 0858-527X

Learners' Attitudes towards Communicative Language Teaching in a Thai University Setting
(ทัศนคติของผู้เรียนต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในบริบทอุดมศึกษาไทย)

อรทัย ชัยญา รุญธวัชชัย

แนวทางการอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นประเพณีการเลี้ยงมีน่ายของชุมชนลุ่มน้ำคลองสวนหมาก จังหวัดกำแพงเพชร
จำเนียรน้อย สิงห์รักษ์

การเปิดรับสื่อที่เขาคอฐานแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมใน อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์
ราวีวรรณ นิธิไพบูลย์ และ ราวีวรรณ กมลสินธุ์

การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในเขตพื้นที่ลุ่มน้ำเจ้าพระยาตอนกลาง
พทิน วัชรชยะกูร รุทา เจริญวงศ์ และ สนธยา รามสุข

แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและการรับรู้ตนเองในทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ:
กรณีศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตลำปาง
ภาณิศา คังวงศาศิริวัฒน์ และ คมกฤษ ภาชน

การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความสำคัญ วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
โรงเรียนบ้านนาเจียง จังหวัดเลย
วราภรณ์ วัชชีรี และ กิตราพร เกษสิงห์

การพัฒนาจิตความสามารถของพนักงานขับรถขนส่งสินค้าอันตรายข้ามแดนทางถนน ในกลุ่มประเทศ
CLMVT ความตกลงในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง

นิเวศ ธรรมชัยชูศักดิ์ สหัตชัย มหาวิทยาลัย การุณนิทัศน์ รัตนแสนวงษ์ พงศ์นรินทร์ เพชรชู
และ อิศา กมลรุ่งเรือง

รูปแบบการเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภาคเหนือ
ภูมิพิพัฒน์ รัชพรมงคล

พหุศาสตร์สีเขียว: กระแสหลักความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมในสังคมไทยร่วมสมัย
กรรณก สสารภิรมย์

การพัฒนาทุนวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อพัฒนาระบบเศรษฐกิจของชุมชนแบบพึ่งตนเอง
จิคราภรณ์ เฟื้องดี

ความสัมพันธ์ของการใช้สื่อเพื่อการเรียนรู้และการรับรู้รวมสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิต
มหาวิทยาลัยพระยา
ชาญศักดิ์ เสียงเย็น

ปัจจัยทางการตลาดที่ส่งผลต่อการซื้ออาหารแช่แข็งของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร
พิชญญา กอณีย์ และ ชินโสณ วิสิฐนิธิธิชา

การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำชุมชนสวนพลู- พูล่อ อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี
ปริญญา นิกกรกุล

บทวิจารณ์หนังสือ

In It Together: Why Less Inequality Benefits All
วิทยา คานูณี

วารสารพิกุล

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

ปีที่ 16 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน พ.ศ. 2561

ISSN 0858-527X

เจ้าของ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

วัตถุประสงค์

เพื่อส่งเสริมและรองรับการตีพิมพ์ เผยแพร่ ผลงานวิชาการ ในรูปแบบบทความวิชาการ บทความวิจัย บทความวิทยานิพนธ์ และบทวิจารณ์หนังสือ ที่เป็นองค์ความรู้ทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ของคณาจารย์ภายในมหาวิทยาลัยและภายนอกมหาวิทยาลัย นักวิชาการ บุคลากรทางการศึกษา นิสิต และนักศึกษา

ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ สุวิทย์ วงษ์บุญมาก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุชิน รอดกำเนิด

อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
คณบดี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

บรรณาธิการ

ดร.วิชรา วินัยธรรม

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและบริการวิชาการ

กองบรรณาธิการ

ศาสตราจารย์ ดร.โกวิท ยงงาม
ศาสตราจารย์ ดร.ดิเรก ปัทมศิริวัฒน์
ศาสตราจารย์ ดร.ชัยงค์ พรหมวงศ์
ศาสตราจารย์ ดร.วัลลภ รัฐนัตรานนท์
รองศาสตราจารย์ ดร.โสรัช โปธิแก้ว
รองศาสตราจารย์ ดร.กานต์ โกวิทสมบูรณ์
รองศาสตราจารย์ ดร.แมรี สารวิทย์
รองศาสตราจารย์ ดร.จักษ์ พันธุ์เพชร
รองศาสตราจารย์ ดร.ศรัณย์ วงศ์คำจันทร์
รองศาสตราจารย์ ดร.ทวนทอง เขาวงกิตพิงษ์
รองศาสตราจารย์ ดร.สุนทรี ดวงทิพย์
รองศาสตราจารย์ มัย ตะติยะ
รองศาสตราจารย์ อรุณลักษณ์ รัตนพันธุ์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
มหาวิทยาลัยกรุงเทพบุรี
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
มหาวิทยาลัยนเรศวร
มหาวิทยาลัยนเรศวร
มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

ผู้ทรงคุณวุฒิอ่านบทความประจำฉบับ (Peer reviewers)

ศาสตราจารย์ ดร.ชัยงค์ พรหมวงศ์	มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี
รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ อนันต์ศิริวัฒน์	มหาวิทยาลัยนเรศวร
รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ สิริสุนทร	มหาวิทยาลัยนเรศวร
รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ มีแจ้ง	มหาวิทยาลัยนเรศวร
รองศาสตราจารย์ ดร.สุภาพร คงศิริรัตน์	มหาวิทยาลัยนเรศวร
รองศาสตราจารย์ ดร.ธงชัย สมบูรณ์	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
รองศาสตราจารย์ ดร.เทียมจันทร์ พาณิชย์ผลินไชย	มหาวิทยาลัยนเรศวร
รองศาสตราจารย์ ดร.จรัญธร บุญญานุภาพ	มหาวิทยาลัยนเรศวร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.การุณินทน์ รัตน์แสนวงษ์	มหาวิทยาลัยเกริก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โกนิษฐ์ ศรีทอง	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พงศกร เมธีธรรม	มหาวิทยาลัยนเรศวร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พีรธร บุญรัตพันธ์	มหาวิทยาลัยนเรศวร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ว่าที่ร้อยตรี ธนภณ นิธิเชาวกุล	มหาวิทยาลัยบูรพา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ วัฒนะ	มหาวิทยาลัยมหิดล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล จิ์ฟู	มหาวิทยาลัยพะเยา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กุลแก้ว คล้ายแก้ว	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

บทความทุกเรื่องที่ดีพิมพ์ได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกมหาวิทยาลัย ทศนะและ
ข้อคิดเห็นของบทความในวารสารฉบับนี้เป็นของผู้เขียนแต่ละท่าน ไม่ถือเป็นทัศนะและความ
รับผิดชอบของบรรณาธิการ กองบรรณาธิการไม่สงวนสิทธิ์ในการคัดลอกบทความเพื่อการศึกษา
แต่ขอให้มีกรอ้างอิงเจ้าของบทความ และแหล่งที่มา อย่างครบถ้วนสมบูรณ์

พิมพ์ที่: ห้างหุ้นส่วนสามัญ เจ พี ปรีนธ์

เลขที่ 266 ถนนเทศบาล 2 ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร 62000 โทร. 081-7856368

In It Together: Why Less Inequality Benefits All

วิทยา คามุณี¹

Witthaya Khamuny

บทนำ

รายงานเล่มนี้จัดพิมพ์ประเด็นสำคัญของแนวโน้ม สาเหตุผลที่ตามมา และนโยบายการลดความเหลื่อมล้ำที่เพิ่มขึ้นภายใต้ความรับผิดชอบของเลขาธิการต่อสถานะของประเทศในองค์การเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและความร่วมมือหรือโออีซีดี (Organization for Economic and Co-operation Development) ประเด็นช่วงว่างระหว่างคนรวยและคนจนยังคงเพิ่มขึ้นในสามทศวรรษที่ผ่านมาหลังภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ (Great Recession) รวมถึงการเติบโตทางเศรษฐกิจให้ประโยชน์กลุ่มคนที่มีรายได้สูงในขณะที่ครัวเรือนยากจนถูกทิ้งไว้ข้างหลังนับตั้งแต่เกิดวิกฤตดังกล่าวความเหลื่อมล้ำการรวบรวมข้อมูลในกลุ่มประเทศโออีซีดีชี้ให้เห็นความความเหลื่อมล้ำที่สูงขึ้นซึ่งในระยะยาว ความรุนแรงของความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้หรือช่องว่างของรายได้ (Income Gaps) เพิ่มขึ้นมิใช่แค่สร้างความกังวลทางสังคมเท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อความกังวลทางการเมืองและเศรษฐกิจด้วยเพราะความเหลื่อมล้ำของรายได้มีแนวโน้มกระตุ้นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและกระทบต่อครัวเรือนซึ่งเป็นกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำสุดและข้อโต้แย้งว่าแนวโน้มของเส้นลอเรนซ์ (Lorentz Curve) ที่ดีที่สุดเพื่อรับมือกับความเหลื่อมล้ำที่สูงขึ้นและการส่งเสริมความเท่าเทียมด้านโอกาส สำหรับประชาชนเพื่อเสริมสร้างความแข็งแกร่งของรายได้ครัวเรือนหลังจากการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างของ

---

¹อาจารย์ประจำโปรแกรมการพัฒนาสังคม คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

ตลาดแรงงานเพื่อขับเคลื่อนนโยบายเร่งด่วนในหลายประเทศโดยที่วิเคราะห์นโยบายสังคมของโออีซีดี

ปัจจุบันช่องว่างระหว่างความรวยและคนจนมีระดับสูงสุดใน 30 ปีที่ผ่านมาในกลุ่มประเทศเออีซี กล่าวคือ กลุ่มประชากรร้อยละ 10 ที่มีรายได้สูงสุดมีรายได้เป็น 9.6 เท่าของกลุ่มประชากรร้อยละ 10 ที่มีรายได้ต่ำสุดในปี 1980 ซึ่งมีอัตราเพิ่มจาก 7.1 เท่า เป็น 8.1 ในปี 1990 และเพิ่มขึ้นเป็น 9.1 เท่า ในปี 2000 ซึ่งจุดรั้งและกระทบต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจรวมถึงคุณภาพชีวิตที่กระทบต่อความเป็นปึกแผ่นทางสังคมในระยะยาว ซึ่งอาจกลายเป็นกลไกสำคัญที่ส่งผ่านระหว่างความเหลื่อมล้ำ การเติบโตและทุนมนุษย์ (Human Capital) หรือผลลัพธ์ทางการศึกษาของปัจเจกบุคคลผู้ต่อสู้อัตนชนเพื่อการเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพเพื่อไม่ทำให้คนเหล่านี้สูญเสียศักยภาพและการเลื่อนชั้นทางสังคมแต่การเพิ่มขึ้นของอาชีพที่ไร้มาตรฐาน ขณะเดียวกันก็เพิ่มความเหลื่อมล้ำด้วย นอกจากนี้การทำงานนอกเวลาและทำงานชั่วคราวรวมถึงการจ้างงานตนเองซึ่งเป็นงานที่ไม่มีมาตรฐานจำนวน 1 ใน 3 ของการจ้างงานในตลาดแรงงานทั้งหมดในกลุ่มโออีซีดีที่มีอัตราความยากจนโดยเฉลี่ย 20% และอาจจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ อีกทั้งการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในตลาดแรงงานมีสัดส่วนการเพิ่มขึ้นในสัดส่วนที่แคบหรือน้อยลง

การกระจุกตัวของความมั่งคั่งที่สูงขึ้นกลายเป็นข้อจำกัดของโอกาสการลงทุน การกระจุกตัวของความมั่งคั่งโดยเฉลี่ยมีสัดส่วนมากกว่ารายได้ซึ่งเป็นข้อจำกัดของโอกาสการลงทุนจากการที่ครัวเรือนร้อยละ 10 ครอบครองความมั่งคั่งครึ่งหนึ่งของความมั่งคั่งทั้งหมด ขณะที่ครัวเรือนร้อยละ 50 ถัดไปครอบครองความมั่งคั่งเกือบครึ่งและครัวเรือนล่างสุดร้อยละ 40 ครอบครองความมั่งคั่งเพียงร้อยละ 3 ในเวลาเดียวกันทำให้มีระดับของภาระหนี้สูงขึ้นและการครอบครองทรัพย์สินน้อยลงไปกระทบต่อการลงทุนในทุนมนุษย์ ดังนั้น การกระจุกตัวของความมั่งคั่งเป็นเหตุให้การพัฒนาศักยภาพอ่อนแอ ด้วยเหตุนี้ผู้กำหนดนโยบายต้องมีเครื่องมือเพื่อรับมือกับปัญหาความเหลื่อมล้ำที่สูงขึ้นและสนับสนุนโอกาสของประชาชนโดยรวมเพื่อลดความแตกต่างระหว่างคนรวยและคนจน ซึ่ง

จำเป็นต้องออกแบบนโยบายเชิงโครงสร้าง (Structural Policies) เพื่อการกระจายที่ดีกว่ารวมถึงเกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างเข้มแข็งและยั่งยืนดังนี้

1) นโยบายการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในวิถีเศรษฐกิจ (Women's Participation in Economic Life) รัฐบาลจำเป็นต้องมีนโยบายลดการปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมระหว่างหญิงและชายในตลาดแรงงานรวมถึงลดอุปสรรคของความก้าวหน้าในการจ้างงานและอาชีพของผู้หญิง

2) นโยบายการสนับสนุนการจ้างงานและลักษณะงานที่มีคุณภาพดี (Employment Promotion and Good-Quality Jobs) ซึ่งจำเป็นต้องมีนโยบายที่เน้นบูรณาการในการเข้าถึงงานและตลาดแรงงานทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ

3) นโยบายการพัฒนาทักษะและการศึกษา (Skills and Education) โดยเฉพาะปีต้น ๆ ของการเรียนรู้และความต้องการของครอบครัวกับเด็กในวัยเรียนเพื่อแก้ปัญหาความแตกต่างด้านภูมิหลังทางสังคมและเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มทักษะที่จำเป็นซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นเข้าสู่ตลาดแรงงานในระบบเศรษฐกิจที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็วรวมถึงความพยายามที่เพิ่มการมีส่วนร่วมของธุรกิจและสหภาพแรงงานในเศรษฐกิจแบบเปิดซึ่งจะช่วยสนับสนุนการพัฒนาทักษะระหว่างชีวิตการทำงานอย่างต่อเนื่อง

4) นโยบายภาษีและระบบถ่ายโอนเพื่อการกระจายที่มีประสิทธิภาพ (Tax-and-Transfer System for Efficient Redistribution) คือ การออกแบบการกระจายรายได้ผ่านระบบภาษีและการถ่ายโอนอันเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ต่อความเท่าเทียมและการเติบโตทางเศรษฐกิจมากขึ้นแต่ในหนึ่งทศวรรษที่ผ่านมาประสิทธิภาพของการกระจายรายได้อ่อนแอในหลายประเทศเพราะผลประโยชน์ของวัยแรงงานไม่สอดคล้องกับค่าจ้างแรงงานและระบบภาษีมีความก้าวหน้า น้อย ทั้งนี้ นโยบายต้องรับประกันว่าปัจเจกบุคคลและบริษัทข้ามชาติมีความมั่งคั่งแต่ต้องรับภาระในการจ่ายภาษีรวมถึงคำนึงถึงการเสียเปรียบของกลุ่มประชากรที่มีรายได้ต่ำอย่างต่อเนื่องจึงจำเป็นต้องมีการออกแบบนโยบายสนับสนุนรายได้ผสมกับการใช้จ่ายทางสังคมแบบครบวงจร

อย่างไรก็ตาม หลังจากเหตุการณ์ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำผลการเจริญเติบโตทำให้คนรวยที่สุดร้อยละ 1 รวยขึ้นในขณะที่คนส่วนใหญ่ร้อยละ 99 จมลงและได้รับประโยชน์จากการเติบโตทางเศรษฐกิจเพียงร้อยละ 0.6 โดยที่สามในสี่ของประเทศครัวเรือนร้อยละ 10 ที่รวยที่สุดได้รับประโยชน์มากกว่าครัวเรือนร้อยละ 10 ที่จนที่สุดซึ่งเกิดขึ้นทั้งในยามภาวะเศรษฐกิจดีและไม่ดีมีผลให้ความเหลื่อมล้ำของรายได้เพิ่มขึ้นและถูกจับตามองรวมถึงมีการถกเถียงและแสดงถึงความห่วงใยเรื่องความเสี่ยงและรอยร้าวทางการเมืองตลอดจนโครงสร้างและผลลัพธ์ทางสังคมสันคลอนและความไว้วางใจต่อสถาบันถูกบั่นทอนเพราะถูกยึดครองโดยชนชั้นทางเศรษฐกิจส่งผลร้ายแรงและลดศักยภาพของกลุ่มครัวเรือนล่างสุดร้อยละ 40 ของประชากรที่มีรายได้น้อยได้ประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี การปฏิรูปโครงสร้าง และกระแสโลกาภิวัตน์ที่นำไปสู่การเติบโตทางเศรษฐกิจที่น้อยมาก ในปัจจุบันโลกต้องการความเท่าเทียมและการเติบโตทางเศรษฐกิจที่เป็นมิตรกับครอบครัวและการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในวิถีเศรษฐกิจ การสนับสนุนการมีงานทำและลักษณะงานที่มีคุณภาพดี การพัฒนาทักษะและการศึกษารวมถึงภาษีและระบบถ่ายโอนเพื่อการกระจายที่มีประสิทธิภาพเพื่อชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของพลเมืองทั้งด้านสุขภาพและการศึกษารวมถึงความยั่งยืนทางเศรษฐกิจด้วยการปฏิรูปนโยบายส่งเสริมการเจริญเติบโตพร้อมกับการสร้างความเท่าเทียมและความมีเสถียรภาพของงาน ดังนั้นกลุ่มประเทศโออีซีดีอาศัยค่าสัมประสิทธิ์ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ (Gini Coefficient of Income Inequality) โดยค่านี้มีค่าเท่ากับ 0 เมื่อทุกคนมีรายได้เท่ากันและมีค่าเท่ากับ 1 เมื่อรายได้ทั้งหมดอยู่ในมือของคนคนเดียวและค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 0.315

ในกลุ่มประเทศโออีซีดีความเหลื่อมล้ำมีผลทางลบต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะยาวทั้งในประเทศที่เจริญแล้วและประเทศเศรษฐกิจใหม่แต่สามารถลดลงได้ด้วยการกระจายรายได้ผ่านมาตรการภาษีและการถ่ายโอนที่เป็นประโยชน์ต่อการลดการว่างงาน การฟื้นตัวจากเศรษฐกิจที่อ่อนแอ การศึกษา การลงทุน และผลประโยชน์อื่น ๆ ซึ่งนอกจากดีกว่าผ่านระบบตลาดแล้วยังไม่ทำให้การเจริญโตชะลอตัวด้วย อย่างไรก็ตามช่องว่างระหว่างคนรวยและคนจน

สำหรับคนทั่วไปแล้วเป็นแรงจูงใจสำหรับคนที่ต้องการเป็นคนร่ำรวยจากการทำงานหนัก เรียนหนักขึ้น เสียงมากขึ้นเป็นเหตุให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจมีประสิทธิภาพและการเติบโต ตรงกันข้ามความเหลื่อมจะทำให้คนรวยมีโอกาสทางเศรษฐกิจมากกว่าคนจนเพราะคนจนและคนที่มียรายได้น้อยกว่าปานกลางขาดโอกาสทางการศึกษาที่มีคุณภาพสูงซึ่งเป็นอุปสรรคของการเพิ่มรายได้ในอนาคตและยากต่อโอกาสการลงทุนครั้งต่อไปรวมถึงมีผลทำให้การเติบโตทางเศรษฐกิจชะลอตัวและบ่อยครั้งที่อัตราการเติบโตเป็นที่น่าพอใจและสามารถลดความยากจนสมบูรณ์ (Absolute Poverty) แต่กลับทำให้ระดับความเหลื่อมล้ำด้านรายได้สูงขึ้นมากเนื่องจากช่องว่างระหว่างครัวเรือนที่ยากจนและคนรวยเพิ่มขึ้นซึ่งจริงแล้วไม่ได้กระทบเฉพาะกลุ่มประชากรผู้มียรายได้น้อยสุดร้อยละ 10 เท่านั้นแต่ยังรวมถึงประชากรผู้มียรายได้น้อยสุดร้อยละ 40 ด้วยทำให้ความเหลื่อมล้ำส่งผลทางลบต่อการเติบโตที่ไม่สามารถลดความยากจนเท่านั้นแต่ยังกระทบต่อครัวเรือนที่มีรายได้น้อยด้วย

การลงทุนทางการศึกษาและพัฒนาทักษะ จากการศึกษาเปรียบเทียบผลลัพธ์การดำเนินงานทางการศึกษาจากระดับความแตกต่างของความเหลื่อมล้ำของภูมิหลังทางการศึกษาของผู้ปกครอง (Parent Educational Background) หรือสถานะทางสังคมของผู้ปกครองแบ่งออกเป็นสูง กลาง และต่ำที่ความสัมพันธ์กับมิติสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา ทักษะ และการจ้างงานทั้งสามกลุ่มว่าไม่แปลกใจที่ผู้ปกครองที่มีภูมิหลังทางสังคมเศรษฐกิจต่ำมีผลลัพธ์ไม่ดีทั้งสามมิติ เมื่อเทียบกับผู้ปกครองที่มีภูมิหลังทางสังคมเศรษฐกิจที่สูงกว่า จากการศึกษาวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าความเหลื่อมล้ำเพิ่มขึ้นมีผลต่อผู้ปกครองที่มีภูมิหลังทางสังคมเศรษฐกิจต่ำโดยมีค่าเฉลี่ยประมาณร้อยละ 40 ของผู้ปกครองที่มีภูมิหลังทางเศรษฐกิจสูงและร้อยละ 30 จากผู้ปกครองที่มีภูมิหลังทางเศรษฐกิจปานกลางสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเพราะด้วยเหตุผลของความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ที่เพิ่มขึ้นมีผลต่อการลดระยะเวลาของการศึกษาและศักยภาพของนักเรียนที่มีผลการศึกษาดำรงคณิตศาสตร์และการอ่านออกเขียนได้เนื่องจากนักเรียนที่มีปัจจัยทางสังคมหรือภูมิหลังทางเศรษฐกิจต่ำกว่าใช้เวลาเรียนหนังสือในหนึ่งปีไม่เท่ากันและน้อยกว่านักเรียนที่มีภูมิหลังดีกว่า การเพิ่มขึ้น

ของความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ส่งผลกระทบต่ออย่างมีนัยสำคัญต่อการเจริญเติบโต โดยส่วนใหญ่จะลดศักยภาพของประชากรที่มีรายได้ต่ำสุดร้อยละ 40 เป็นระยะเวลาที่ยาวนานเนื่องจากไม่เห็นพ้องต้องกันต่อการรับมือกับผลลัพธ์ของความเหลื่อมล้ำ เช่น การกระจายความมั่งคั่งที่เป็นการรับประกันว่าเรามีความเท่าเทียมด้านกันด้านโอกาสหมายถึงว่าเราควรมีโอกาสที่เหมือนกันโดยไม่พิจารณาถึงเงื่อนไขและภูมิหลังต่าง ๆ ความสำคัญของรายงานการวิจัยแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานะครอบครัวและการศึกษา พบว่า ความแตกต่างระหว่างโอกาสของชีวิตและผลลัพธ์นั้นไม่ตรงไปตรงมา กล่าวคือ ความเหลื่อมล้ำของรายได้ของผู้ปกครองมีแนวโน้มที่มีนัยสำคัญต่อความเหลื่อมล้ำด้านโอกาสของชีวิตในวัยเด็ก ความสำเร็จในการเพิ่มความเท่าเทียมของโอกาส โดยปราศจากการรับมือกับความเหลื่อมล้ำนั้นยากต่อผลลัพธ์ที่ดี

ทำไมการเพิ่มขึ้นของงานที่ไร้มาตรฐานนำไปสู่ความเหลื่อมล้ำ การส่งเสริมความเท่าเทียมของโอกาสมิใช่แค่แก้ปัญหาและรับประกันการเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพเท่านั้นแต่ยังเป็นการรับประกันถึงการลงทุนในทุนมนุษย์ ซึ่งเป็นการเพิ่มการเข้าถึงงานที่มีผลิตภาพและผลตอบแทนสูง แต่ก่อนหน้าที่หลายประเทศในกลุ่มโออีซีดีเผชิญหน้ากับลักษณะที่ขัดแย้งกัน คือ อัตราค่าจ้างแรงงานสูงขึ้นแต่ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ก็เพิ่มสูงขึ้นด้วยโดยปกติการเพิ่มของการจ้างงานจะถูกคาดหวังให้ลดความเหลื่อมล้ำของรายได้ขณะที่จำนวนของคนที่ตกงานหรือไม่ได้รับเงินเดือนจะอาศัยผลประโยชน์ของการตกงาน ดังนั้นการทำให้ประชาชนเข้าถึงงานที่มีมาตรฐานการผลิตสูงและอัตราการทำงานเพิ่มขึ้นจะช่วยลดความเหลื่อมล้ำ อย่างไรก็ตามการทำงานในลักษณะงานที่ไร้มาตรฐาน (Non-Standard Work) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงและเด็กเยาวชนที่มีระดับการศึกษา ทักษะ และค่าจ้างแรงงานต่ำเพราะไม่มีโอกาสรับการอบรมและพัฒนาทักษะจึงทำงานที่ไม่มีคุณภาพ ไม่นั่นคง สภาพแวดล้อมไม่ดีนัก และมีจำนวนผู้หญิงมากกว่าผู้ชายวัยแรงงาน เช่น งานล่วงเวลา สัญญาและงานชั่วคราว การจ้างงานตัวเองซึ่งปกติเป็นงานที่อาศัยทักษะและการศึกษาต่ำหรือแม้จะเข้าถึงตลาดแรงงานได้แต่หนีไม่พ้นความเหลื่อมล้ำด้านค่าจ้างแรงงาน ดังนั้นปัญหาดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยนโยบายที่เน้นเรื่องการเข้าถึงงานและบูรณา

การของตลาดแรงงานเพื่อเพิ่มคุณภาพและการเติบโตลำพังการเน้นที่ปริมาณงานนั้นไม่พอแต่ต้องเน้นทั้งปริมาณและคุณภาพของงานเพื่อสนับสนุนทั้งอาชีพและความเป็นไปได้ของการลงทุนรวมถึงเป็นงานที่มีความยั่งยืน อย่างไรก็ตามการพัฒนาแรงงานที่ไร้มาตรฐานนั้นมีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีและเกี่ยวข้องกับวิวัฒนาการของความต้องการของตลาดซึ่งสัมพันธ์กับทักษะและมีรายได้สูงโดยมีหลักประกันของความร่วมมือระหว่างนายจ้างและลูกจ้างในตลาดแรงงานที่มีมาตรฐานและการเพิ่มแรงงานผู้หญิงในตลาดแรงงานเพื่อลดความเหลื่อมล้ำระหว่างหญิงและชายรวมถึงการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ซึ่งไม่ใช่เพียงผู้หญิงเท่านั้นแต่รวมถึงครอบครัวเพื่อลดความเหลื่อมล้ำรวมถึงการเติบโตที่มีคุณภาพและยั่งยืน

อย่างไรก็ตามงานที่ไม่มีมาตรฐานไม่จำเป็นว่าจะเป็งานที่เลวร้ายเสมอไปเพราะงานดังกล่าวถูกเป็นของนายจ้างในตลาดแรงงานที่มีความยืดหยุ่นและสามารถปรับตัวอย่างรวดเร็วต่อการผลิตในการลดต้นทุนในภาวะที่เศรษฐกิจตกต่ำทั้งงานนอกเวลา งานชั่วคราว และการจ้างงานตัวเองซึ่งสามารถดึงดูดแรงงานที่ต้องการทำงานเพิ่มเพื่อครอบครัว ชีวิตความเป็นอยู่และความพึงพอใจแต่เนื่องจากงานที่ไม่มีมาตรฐานจะมีสภาพของแรงงานที่ไม่แน่นอนและยากลำบากและอาจถูกแยกออกจากระดับของการคุ้มครองและปกป้องการจ้างงานเพราะทักษะและเงินเดือนต่ำโดยเฉพาะกรณีการจ้างงานรายปีและรายเดือนทั้งนี้ผู้หญิงและเยาวชนที่ทำงานที่ไม่มีมาตรฐานมีจำนวนมากกว่าผู้ชายประมาณ 1/3 ของผู้ชายทำงานที่ไม่มีมาตรฐานขณะที่สัดส่วนของผู้หญิงจะเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 40 เพราะผู้หญิงส่วนใหญ่ทำงานนอกเวลา ยิ่งกว่าแรงงานวัยเด็กเยาวชนจะมีมากที่สุดและทำงานที่ไร้มาตรฐานถึงร้อยละ 40 ในงานที่เป็นสัญญาชั่วคราวที่ครึ่งหนึ่งมีอายุต่ำกว่า 30 ปี และมีสภาพยากจนด้วยเหตุผลจากการศึกษาต่ำและไม่ได้รับการอบรมฝึกทักษะรวมถึงต้องเผชิญหน้าความไม่มั่นคงในการที่จะสูญเสียงานโดยเฉพาะแรงงานชั่วคราว รวมถึงเกิดช่องว่างของค่าจ้างแรงงาน โดยทั่วไปในแรงงานที่มีทักษะและค่าจ้างต่ำเป็นแรงงานที่ทำงานไร้มาตรฐานล่างสุดร้อยละ 40 ทนทุกข์ทรมานจากการถูกเอารัดเอาเปรียบค่าจ้างแรงงานถึงร้อยละ 20

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม งานที่มีคุณภาพต่ำหรืองานที่ไร้มาตรฐานเป็นขั้นที่ จะก้าวไปสู่การจ้างงานที่มีความมั่นคงมากขึ้นแต่ขึ้นอยู่กับประเภทและลักษณะ ของแรงงานและสถาบันตลาดแรงงานโดยเฉพาะสัญญาจ้างชั่วคราวสามารถมา รดเพิ่มโอกาสของการได้รับงานมาตรฐาน ถ้าเปรียบเทียบกับแรงงานที่ว่างงาน แต่ไม่เป็นจริงสำหรับแรงงานที่จ้างงานตัวเอง แรงงานผู้สูงอายุที่จะได้รับที่ ได้รับ ค่าจ้างแรงงานน้อยกว่าแรงงานวัยหนุ่ม ซึ่งโดยสรุปแรงงานเหล่านี้เป็นคนจนที่ ต่อสู้ดิ้นรนล่างสุดร้อยละ 40 ของสังคม โดยอยู่กับแรงงานที่ไร้มาตรฐานหรือ แรงงานที่ว่างงานซึ่งไม่สำคัญมากนักแต่มีโอกาสก้าวเข้าสู่การทำงานที่ดีกว่าใน อนาคตซึ่งบ่อยครั้งมีไม่มาก ส่วนการเอาใจเอาเปรียบแรงงานที่เพิ่มขึ้นมัก เกี่ยวข้องกับแรงงานที่ทำงานชั่วคราวซึ่งเป็นสาเหตุให้ความเหลื่อมล้ำเพิ่มขึ้น เพราะขาดการอบรมและการพัฒนาทักษะที่กระทบต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจ ในอนาคต ดังนั้น การมีหลักประกันในการจัดระเบียบการจ้างงานต่าง ๆ ควร บรรลุผลทั้งนายจ้างและลูกจ้างและไม่ควรมีระบบบรรณของงานที่ดีและเสถ อันเป็นวิธีการหนึ่งที่จะรับประกันว่าความเท่าเทียมและการเติบโตจับมือกันไป ด้วยกัน (Equality and Growth Move Hand in Hand)

การแก้ไขปัญหาการเลือกปฏิบัติงานค่าจ้างของผู้หญิงจะส่งเสริมการ เติบโตและความเท่าเทียม กว่า 20 ปีที่หลายประเทศในโออีซีได้เพิ่มจำนวน แรงงานในตลาดแรงงานและไม่ใช้แค่การปรับปรุงสถานภาพของแรงงานผู้หญิง และครอบครัวเท่านั้นแต่ยังก่อประโยชน์ต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมอีกด้วย ช่องว่างการมีส่วนร่วมของแรงงานผู้ชายและผู้หญิงที่ลดลง 50% ที่ถูกประมาณ การว่ามีส่วนเพิ่มการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัวต่อปี 0.3% โดยเฉลี่ย แม้จะมีปฏิสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างการมีส่วนร่วมของแรงงานผู้หญิง และความเหลื่อมล้ำแต่ว่าผลกระทบทั้งหลายมีลักษณะเป็นบวกเพราะการมี ผู้หญิงในตลาดแรงงานมากขึ้นจะเป็นการลดความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ อย่างไร ก็ดีกว่า 20 ปีความเหลื่อมล้ำระหว่างชายและหญิงในกลุ่มประเทศโออีซียังคง ดำรงอยู่แม้จะมีความก้าวหน้าอย่างมากทั้งที่ผู้หญิงจะมีงานทำมากขึ้นและ จำนวนเวลาทำงานน้อยกว่าผู้ชาย แต่ช่องว่างของอัตราการการทำงานจะยังคง เพิ่มขึ้น 24% ทำให้ความแตกต่างและช่องว่างของค่าจ้างแรงงานยังดำรงอยู่ต่อไป

และน่าจะทำให้ผู้หญิงมีอาชีพที่ค่าจ้างแรงงานต่ำโดยการทำงานเต็มเวลาผู้หญิงจะรับค่าจ้างแรงงานน้อยกว่าผู้ชายถึงร้อยละ 15 ในปี 2013 หลังจากได้รับการแก้ไขเพิ่มขึ้นร้อยละ 4 ในปี 2000

ผู้หญิงได้รับค่าจ้างเพิ่มขึ้นหมายความว่าความเหลื่อมล้ำลดลง ความสำคัญก็คือผู้หญิงมีส่วนร่วมในตลาดแรงงานทำให้ความเหลื่อมล้ำที่สูงขึ้นลดลงในทางกลับกันมีกรณีบางประเทศเมื่อผู้หญิงทำงานในตลาดแรงงานเพิ่มขึ้นจริงแล้วอาจมีผลทำให้ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้เพิ่มขึ้นเพราะผู้หญิงทำงานที่มีทักษะเพิ่มขึ้นและในปัจจุบันผู้คนมีแนวโน้มเลือกคู่ครองจากกลุ่มเศรษฐกิจสังคมเดียวกันอย่างเช่น อาชีพหมอมจะเลือกแต่งงานกับหมอมมากกว่าจะเลือกแต่งงานกับพยาบาลมากกว่า 20 ปี โดยเรียกพฤติกรรมแบบนี้ว่าความเกี่ยวพันของคนกลุ่มเดียวกัน (Assortative Mating) ประเทศที่มีสถานการณ์อย่างนี้จะทำให้รายได้กระจุกตัวมากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นความเหลื่อมล้ำของค่าจ้างแรงงานระหว่างหญิงและชายจะสูงกว่ากลายเป็นแรงขับให้เกิดความเหลื่อมล้ำสูงขึ้น อย่างไรก็ตามช่องว่างของค่าจ้างแรงงานระหว่างผู้หญิงที่มีการศึกษาสูงเพิ่มขึ้นช้ามากกว่าผู้ชายตั้งแต่ปี 1980 โดยเฉลี่ยร้อยละ 9 เมื่อเปรียบเทียบกับร้อยละ 17 ของผู้ชายซึ่งมีเหตุผลสองประการ คือ ประการแรกรายได้จริงของผู้หญิงเพิ่มขึ้นมากหรือลดลงน้อยกว่าชายในหลายประเทศ ประการที่สองระยะเวลาในการทำงานของประชากรผู้หญิงต่ำสุดร้อยละ 20 มากกว่าผู้ชายในทางตรงกันข้ามปรากฏข้อเท็จจริงว่าเมื่อมีผู้หญิงเข้าสู่ตลาดแรงงานเพิ่มขึ้นก็เท่ากับเป็นการกดดันให้การกระจายรายได้ที่เพิ่มสูงขึ้นลดลงและเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นไม่ใช่ทุกประเทศว่าชั่วโมงทำงานดั้งเดิมของผู้หญิงทำงานเต็มเวลา คือ การปรับปรุงช่องว่างทางเพศและค่าจ้างแรงงานซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการลดความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ได้มากขึ้น ดังนั้น รัฐบาลจำเป็นต้องมีนโยบายในการเพิ่มศักยภาพของผู้หญิงที่เงินเดือนต่ำและแก้ไขอุปสรรคที่มองไม่เห็น (Glass Ceiling) ที่กีดกันผู้หญิงจากการเลื่อนขั้นบันไดอาชีพโดยรัฐบาลจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับนายจ้างอื่น ๆ เพื่อเป็นหลักประกันความเท่าเทียมทั้งบริการสาธารณะและสนับสนุนตัวแทนของผู้หญิงในชีวิตสาธารณะ

การกระจุกตัวของความเหลื่อมล้ำของความมั่งคั่งที่เพิ่มขึ้นเป็นข้อจำกัดของโอกาสการลงทุนของภาคประชาชน ฉะนั้นภาษีและผลประโยชน์สามารถสร้างความเข้มแข็งให้ประชาชนไม่ว่าจะชำระบิดและสร้างการลงทุนระยะยาวด้านการศึกษา ที่อยู่อาศัย และอื่น ๆ อย่างไรก็ตามไม่มีข้อสงสัยว่าความมั่งคั่งเป็นสิ่งสำคัญของบุคคลซึ่งเป็นการสร้างเงินทุน (Capital Income) ในทางกลับกันก็สามารถสร้างความเหลื่อมล้ำให้สูงขึ้นเพราะโดยพื้นฐานแล้วรายได้ที่เป็นเงินสดของประชาชนที่รับเป็นรายเดือนเกิดจากการทำงานและมีการถ่ายโอนหรือเช่าขณะเดียวกันความมั่งคั่งของเงินจะสะสมอยู่ตลอดเวลาในสมุดบัญชีธนาคาร ทรัพย์สิน และตลาดหลักทรัพย์นอกจากนี้หากเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับรายได้แล้วมีความสมบูรณ์มากกว่าข้อมูลความมั่งคั่งซึ่งบางทีอธิบายได้ว่าทำไมความเหลื่อมล้ำด้านความมั่งคั่งถูกละเลยมาจนกระทั่งปัจจุบัน เพราะความมั่งคั่งกระจายอย่างไม่เท่าเทียมมากกว่ารายได้ (Wealth is More Unequally Distributed Than Income) ความมั่งคั่งระหว่างทรัพย์สินและรายได้ของครัวเรือนกระจายอย่างไม่เท่าเทียมกันกล่าวคือครัวเรือนล่างสุดร้อยละ 40 ถือครองทรัพย์สินร้อยละ 3 ขณะที่ครัวเรือนข้างบนสุดร้อยละ 10 ถือครองความมั่งคั่งร้อยละ 50 หรือเท่ากับครึ่งหนึ่งของความมั่งคั่งทั้งหมด ยิ่งกว่านั้นครัวเรือนที่สูงสุดร้อยละ 1 ถือครองความมั่งคั่งร้อยละ 18 และคนรวยที่สุดร้อยละ 10 ถือครองรายได้ร้อยละ 25 หรือ 1 ใน 4 ของเงินสด สะท้อนว่าความมั่งคั่งกระจุกตัวมากกว่ารายได้และมีเหตุผลที่จะเชื่อว่าความเหลื่อมล้ำด้านความมั่งคั่งเกิดขึ้นซึมลึกและยาวนานทำให้เงินทุนกระจุกตัวอย่างซึมลึกยาวนานกว่าความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ได้อย่างมีนัยต่อการเสื่อมถอยและอ่อนแอของการเติบโตทางเศรษฐกิจในเวลาเดียวกัน นอกจากนี้ความเหลื่อมล้ำทั้งความมั่งคั่งและรายไดยังส่งผลต่อหนี้สินหรือถือครองทรัพย์สินน้อยและเพิ่มขึ้นรวมถึงส่งผลกระทบต่อความสามารถของชนชั้นที่ต่ำมากกว่าชนชั้นกลางต่อการลงทุนในทุนมนุษย์หรือและการลดความเสี่ยง

การออกแบบชุดนโยบายอย่างยั่งยืนเพื่อสนับสนุนความเท่าเทียมของโอกาส เนื่องจากไม่มีอะไรมาหยุดยั้งความเหลื่อมล้ำที่เพิ่มขึ้นแต่สำหรับผู้กำหนดนโยบายแล้วมีเครื่องมือและอุปกรณ์อยู่ในมือในการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำ

ที่สูงขึ้นและสนับสนุนโอกาสสำหรับทุก ๆ คน ในขณะที่เดียวกันก็สนับสนุนการเติบโตอีกด้วยแต่คงไม่มีแบบจำลองและนโยบายที่ดีที่สุดที่เป็นที่ยอมรับ แต่ในประเทศจะต้องออกแบบแพ็คเกจของตัวเองโดยอาศัยรากเหง้าของความเหลื่อมล้ำในบริบทของประเทศตัวเองว่าจะเลือกแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำ ซึ่งขึ้นอยู่กับค่านิยมของสังคมว่าจะให้ความสำคัญกับความไม่เท่าเทียม การกระจายรายได้ และความเท่าเทียมหรือไม่ สำหรับนโยบายของรัฐบาลในการสนับสนุนความเท่าเทียมในรายงานฉบับนี้ได้เพิ่มมิติในการอภิปรายของทางเลือกเชิงนโยบาย (Policy Choices) ในการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำโดยสถิติให้เห็นว่าความเหลื่อมล้ำมีผลต่อความสามารถในการเติบโตได้อย่างไร สำหรับบางกรณีการแก้ไขความเหลื่อมล้ำได้กลายเป็นการกระตุ้นเตือนให้ตระหนักว่าความสำเร็จในการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำจะเพิ่มการเติบโตในระยะยาว นอกจากนี้รายงานยังได้เสนอแนะว่าครัวเรือนล่างสุดร้อยละ 40 มีความสำคัญต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยมีแนวทางจำแนกทางเลือกเชิงนโยบายที่แต่ละประเทศกำหนดขึ้นเพื่อทั้งลดความเหลื่อมล้ำและเพิ่มการเติบโตทางเศรษฐกิจ 2 แนวทาง

แนวทางแรก จำแนกแต่ละนโยบายที่จะสนับสนุนการเติบโตที่ดีที่สุด และวิเคราะห์ผลการกระจายที่มีประสิทธิภาพ แนวทางนี้ถูกนำไปปฏิบัติในประเทศโออีซีแล้วทำงานได้ดีเพราะสนับสนุนการเติบโต (Pro-Growth Policy) ด้วยการปรับโครงสร้างที่มีผลทำให้ผลประโยชน์ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัวต่อปีเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าและความเหลื่อมล้ำลดลง โดยระบุพื้นที่ของนโยบายในการปฏิรูปข้อดีและข้อเสียที่เกี่ยวข้อง เช่น วินัยที่เข้มงวดของการว่างงานในระยะยาวหรือการความเห็นพ้องต้องกันของค่าจ้างแรงงานมิใช่เพื่อรับประกันการกระจายผลประโยชน์ที่เป็นธรรมเท่านั้นแต่ต้องเกิดความยั่งยืนหรือที่เรียกว่าการเติบโตอย่างทั่วถึง (Inclusive Growth) เพื่อลดช่องว่างระหว่างคนรวยและคนจนรวมถึงสร้างโอกาสในการมีส่วนร่วมของผู้หญิงทุกคนในวิถีเศรษฐกิจ สนับสนุนการมีงานทำ การทำงานที่มีคุณภาพดี ทักษะ และการศึกษา รวมถึงภาษีและการถ่ายโอนเพื่อการกระจายที่มีประสิทธิภาพตั้งแต่ระยะเริ่มต้นที่นานโยบายและมาตรการไปปฏิบัติรวมถึงยุทธศาสตร์การกระจายรายได้ (Redistributions Strategies) ที่ลดผลทางลบของการกระจายที่ไม่เป็น

ธรรมอย่างแนวคิดในการลดอุปสรรคของการแข่งหรือการผ่อนคลายการค้ากับตลาดการผลิตและการสนับสนุนแรงงาน โดยเปลี่ยนผ่านกิจกรรมของการผลิตจากน้อยไปมาก อย่างไรก็ตามลำพังภาษีและการถ่ายโอนอาจไม่มีประสิทธิภาพและความยั่งยืนทางการเงินเพราะนโยบายจำเป็นต้องเปิดกว้างทุกกลุ่มเป้าหมาย ดังนั้น การประยุกต์ใช้เครื่องมือซึ่งไม่ใช่แค่กลุ่มคนจนที่สุดแต่รวมถึงประชาชนต่ำกว่าชนชั้นกลางที่อยู่ล่างสุดร้อยละ 40 เพื่อลดอุปสรรคที่มองไม่ให้เห็นสามารถเข้าถึงอาชีพที่มีเงินเดือนขั้นพื้นฐาน

แนวทางที่สอง เพื่อระบุพื้นที่นโยบายที่ดีที่สุดของไออีซีดีในการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำจากนั้นประเมินผลที่มีต่อการเติบโตวิเคราะห์สาเหตุของความเหลื่อมล้ำด้วยหลักการจ่ายเท่ากันและทำงานเท่ากันรวมถึงมาตรการให้แรงงานลงทะเบียนเพื่อคุ้มครองแรงงานจากการเลือกปฏิบัติทางเพศ การลาคลอด บิดาไม่ยอมรับบุตร และความรับผิดชอบต่อครอบครัวรวมถึงลดช่องว่างทางเพศ (Gender Gap) จากการให้ผู้หญิงมีตัวแทนในการตัดสินใจตลอดจนรับประกันสิทธิของผู้หญิงว่าได้รับเงินค่าจ้างแรงงานภายหลังจากการลาคลอด การดูแลเด็ก และการดูแลเด็กหลังจากเลิกเรียนซึ่งเป็นนโยบายที่เป็นมิตรกับครอบครัว (Family-Friendly Policies) โดยรัฐประสานงานกับครอบครัวเพื่อเป็นหุ้นส่วนทางสังคมเพื่อสนับสนุนการมีงานทำและงานที่มีคุณภาพดีโดยอาศัยกรอบการแนวคิดและการปฏิบัติการซึ่งมีด้วยกัน 3 มิติ คือ คุณภาพของค่าจ้างแรงงาน หมายถึงแรงงานมีรายได้เหมาะสมกับค่าครองชีพ ความมั่นคงของแรงงาน คือ การคำนึงถึงความเสี่ยงของการว่างงานและการสนับสนุนรายได้หากว่างงาน และคุณภาพของสภาพแวดล้อมการทำงานซึ่งเกี่ยวกับสุขภาพกายและชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีของแรงงานโดยได้รับโอกาสที่เท่าเทียมเพื่อลดความเหลื่อมล้ำที่สูงขึ้นรวมถึงเพิ่มอัตราการการทำงานและการเข้าถึงงานทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพดีไม่ใช่แค่ผู้หญิงเท่านั้นแต่รวมถึงทุกคนด้วย

ทักษะ การศึกษา และการลงทุนสำหรับโอกาส หมายถึงการสนับสนุนโอกาสและแก้ปัญหาความด้อยคุณภาพซึ่งเป็นการลงทุนในทุนมนุษย์ผ่านนโยบายการพัฒนาทักษะและการศึกษาโดยสนับสนุนเด็กเยาวชนที่มีภูมิหลังทางสังคมเศรษฐกิจที่ยากจนให้เข้าถึงการศึกษาระดับอุดมศึกษาเพื่อพัฒนา

ทักษะให้ดีขึ้นอันเป็นหัวใจของการเปลี่ยนผ่านและเป็นองค์ประกอบที่สนับสนุน การเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะยาวโดยเฉพาะเด็กยากจนที่มีภูมิหลังเสียเปรียบ (Disadvantaged Background) และเรียนไม่จบก่อนวัยอันควรกลายเป็นคนว่างงานและไม่กระตือรือร้นส่งผลต่อการเกิดช่องว่างที่ทำให้เกิดผลลัพธ์ทางลบ ในระยะยาวและเป็นพื้นฐานของความยากจนและความเหลื่อมล้ำของคนรุ่น อนาคตที่ขาดโอกาสในการเลื่อนชั้นทางสังคม (Lack of Social Mobility) เพราะอุปสรรค ความไม่พอเพียง ความไม่เท่าเทียม ระยะเวลาที่อยู่ห่างจากพ่อแม่ ต้นทุนของการดูแลและระบบภาษี อย่างไรก็ตาม ประเทศเกิดใหม่ในโออีซีดี บรรลุผลสำเร็จเพียงเด็กจบประถมศึกษาแต่ไปไม่ถึงมัธยมและอุดมศึกษาขณะที่ ประเทศที่มีเศรษฐกิจก้าวหน้าเน้นไปถึงการแข่งขันของเด็กในระดับมัธยมและ การเข้าสู่อุดมศึกษาด้วยเงื่อนไขของภาษีและการถ่ายโอนที่ช่วยสนับสนุนเด็กวัย เรียนจากกลุ่มที่เสียเปรียบ โดยการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพ ครู ที่มีคุณสมบัติ เงินเดือนจูงใจครูในชนบท และการบริหารจัดการโรงเรียนเพื่อ ยกระดับคุณภาพการศึกษา

การลดความเหลื่อมล้ำของผลลัพธ์ทางการศึกษาด้วยนโยบายทาง การศึกษาที่เน้นความเป็นธรรมทางการศึกษาและสามารถเลื่อนชั้นเงินเดือน ระหว่างคนรุ่นต่าง ๆ รวมถึงลดความไม่เท่าเทียมด้านรายได้ด้วยการให้โอกาสที่ เท่าเทียมทั้งเด็กนักเรียนที่ได้เปรียบและเสียเปรียบได้บรรลุผลลัพธ์ทางวิชาการ ที่เข้มแข็งของการศึกษาระดับที่สูงขึ้นและการทำงานที่มีคุณภาพดี อย่างเช่น ประเทศแคนาดา ฟินแลนด์ ญี่ปุ่น และเกาหลีที่มีระบบการศึกษาที่ให้ ความสำคัญกับความเป็นธรรมซึ่งจากการประเมินนักเรียนระดับประสิทธิภาพ ของการการอ่าน (PISA Reading) และคณิตศาสตร์ที่คะแนนค่อนข้างต่ำมีน้อย แล้วนักเรียนส่วนใหญ่ยังมีผลการเรียนดีเกินคาดเนื่องจากภูมิหลังทางสังคมและ เศรษฐกิจรวมถึงวิชาชีพการสอน (Teaching Profession) เป็นอาชีพที่มีทักษะ และได้รับความนิยมสูงกระจายอยู่ทั่วประเทศซึ่งถือว่าเป็นทรัพยากรทาง การศึกษาที่สำคัญยิ่งทำให้นักเรียนนักศึกษาจบไปเป็นแรงงานมีทักษะมีความ ชำนาญสูงและได้ทำงานที่มีค่าตอบแทนที่ดีมีผลิตภาพสูงรวมถึงลดความเหลื่อมล้ำ

ตลอดจนมีการกระจายค่าจ้างแรงงานอย่างเท่าเทียมสะท้อนว่า “การลงทุนกับวิชาชีพการสอน ทักษะ และการศึกษามีนัยสำคัญสำหรับตลาดแรงงาน”

ระบบภาษีและการถ่ายโอนสำหรับการกระจายที่มีประสิทธิภาพเป็นประเด็นสุดท้ายของยุทธศาสตร์เชิงนโยบายที่มีประสิทธิภาพในการลดความเหลื่อมล้ำที่สัมพันธ์กับนโยบายปฏิรูปภาษีและการถ่ายโอนซึ่งเป็นเครื่องมือทรงพลังในการกระจายรายได้ อย่างไรก็ตาม ในการอภิปรายสาธารณะ (Public Debate) มักถูกอ้างว่า ภาษีและการถ่ายโอนเป็นสิ่งขัดขวางการเติบโต แต่โดยเนื้อแท้แล้วการออกแบบและการปฏิรูปภาษีและการถ่ายโอนที่ดีจะสามารถลดความเหลื่อมล้ำได้โดยไม่ทำลายการเติบโตโดยอาศัยการใช้จ่ายทางสังคม (Social Spending) เพื่อถ่ายโอนสู่บริการด้านการศึกษาและสุขภาพในการสนับสนุนและดูแลกลุ่มเป้าหมายเด็กเยาวชนโดยการรับประกันการว่างงานจากการลดค่าจ้างให้มีรายได้พอเพียงตามแผนงานรายได้ขั้นต่ำแต่ไม่ควรเป็นการพึ่งพาเกินไปโดยสนับสนุนศักยภาพของครัวเรือนด้วยการชดเชยรายได้ที่หายไปเพื่อลดการกระจุกตัวของรายได้ที่สูงขึ้น เพราะการว่างงานและค่าจ้างแรงงานต่ำจะเกิดความเสี่ยงต่อการกระจายรายได้สู่คนล่างสุดร้อยละ 40 ด้วยเหตุนี้ภาษีทุน (Capital Gains) ที่ได้จากการสืบทอดทรัพย์สินสมควรใช้อัตรามาตรฐานตลอดจนภาษีอสังหาริมทรัพย์ (Estate Taxes) สมควรถูกแทนที่ด้วยภาษีมรดก (Inheritance Tax) นัยหนึ่งแนวคิดภาษีควรวางอยู่บนหลักการที่ว่า “สิ่งที่บุคคลรับจากคนอื่นเท่าไรหรือมดีกว่าบุคคลให้แก่คนอื่นเท่าไร” ดังนั้น ภาษีมรดกจึงเป็นภาษีที่สามารถลดความเหลื่อมของความมั่งคั่งและรายได้ดี นอกจากนี้ นโยบายควรรับประกันว่า ไม่ใช่ปัจเจกชนเท่านั้นแต่ยังรวมถึงบริษัทข้ามชาติด้วยที่ควรรับภาระด้านภาษี (Tax Burden) ให้มีประสิทธิภาพรวมถึงให้ความร่วมมือในการชำระภาษีให้มีความโปร่งใสและปฏิบัติตามกฎหมายโดยให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เป็นอัตโนมัติระหว่างผู้ชำระภาษีและเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจและลดการเลือกปฏิบัติ (Treatment Shopping) รวมถึงความเหมาะสมในการชำระภาษีของบริษัทในแต่ละประเทศเพราะรายได้จากการจัดเก็บภาษีและการถ่ายโอนอย่างมีประสิทธิภาพเป็นเครื่องมือที่มีบทบาทสำคัญของรัฐบาลในการรับประกันว่า ครัวเรือนที่รายได้ต่ำสามารถเลื่อนขึ้นทางสังคมในระหว่างรุ่นและ

มีความเท่าเทียมของโอกาสทั้งในช่วงภาวะเศรษฐกิจตกต่ำและเติบโต โดยรัฐบาลต้องรับประกันงบประมาณทางสังคม (Social Budgets) ให้มีพื้นฐานที่เข้มแข็งและยั่งยืนในการผลักดันรายจ่ายทางสังคมในท่วงเวลาที่มีข้อจำกัดทางการคลัง

ปัญหานานัปการในสามทศวรรษต่อเนื่องถึงปัจจุบันหลายประเทศเกิดช่องว่างระหว่างคนรวยและคนจนสูงที่สุด ในกลุ่มประเทศโออีซีดีประชากรที่รวยที่สุดร้อยละ 10 มีรายได้เป็น 9.6 เท่า ของประชากรที่จนที่สุดร้อยละ 10 ยิ่งกว่านั้นระหว่างวิกฤตเศรษฐกิจช่องว่างของรายได้ยิ่งสูงขึ้น ขณะที่รายได้อีกร้อยละ 10 ต่ำลงและความเหลื่อมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากการว่างงาน ดังนั้นการกระจายรายได้ผ่านภาษีและการถ่ายโอนเพื่อลดความเหลื่อมที่ล้ำนุ้ร้งการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะยาว ยิ่งกว่านั้นกลุ่มครัวเรือนล่างสุดร้อยละ 40 ได้รับค่าจ้างแรงงานจากการทำงานที่ไร้มาตรฐาน แม้สร้างงานแต่ส่วนใหญ่เป็นงานนอกเวลา และชั่วคราวรวมถึงการจ้างงานตนเองซึ่งเป็นลักษณะงานที่ขาดคุณภาพ ค่าจ้างแรงงานต่ำ และขาดความมั่นคงโดยเฉพาะแรงงานชั่วคราวที่กะต้งถูกเอาเปรียบ ค่าจ้างแรงงาน ความรู้สึกไม่มั่นคง เงินเดือนน้อยและร้อยละ 22 อยู่ใต้เส้นความยากและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทำให้ความเหลื่อมล้ำสูงขึ้น 1 ใน 3 ของการจ้างงานในตลาดแรงงานที่จะก้าวเข้าสู่การมีงานทำที่มั่นคงตามลักษณะของงานและบุคลิกของแรงงานรวมถึงตลาดแรงงานที่สัญญาทำงานชั่วคราวแรงงานขณะที่แรงงานวัยหนุ่มส่วนใหญ่ไม่สามารถก้าวเข้าสู่งานที่มีความมั่นคงส่วนผู้หญิงเข้าสู่ตลาดแรงงานเพิ่มขึ้นแต่การมีส่วนร่วมต่ำเกิดช่องทางเพศทำให้รายได้และอาชีพน้อยกว่าผู้ชาย ยิ่งกว่านั้นการกระจุกตัวของความมั่งคั่งมากกว่ารายได้ได้กล่าวคือประชากรร้อยละ 10 ที่มั่งคั่งที่สุดครองความมั่งคั่งครึ่งหนึ่ง ประชากรถัดไปร้อยละ 50 ครองความมั่งคั่งเกือบครึ่งหนึ่ง ขณะที่ประชากรร้อยละ 40 ครองความมั่งคั่งน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 3 ตรงข้ามภาระหนี้สินกลับเพิ่มขึ้นในขณะที่ทรัพย์สินมีน้อยเพราะความสามารถและฐานะทางสังคมเศรษฐกิจต่ำกว่าคนชั้นกลาง การกระจุกตัวของความมั่งคั่งทำให้ศักยภาพในการเติบโตอ่อนแอ การออกแบบนโยบายเพื่อการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำที่สูงขึ้นและสนับสนุนโอกาสของทุกคน ประการแรก สนับสนุนการมีส่วนร่วมของ

ผู้หญิงในวิเศษธุรกิจ ลดการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมระหว่างหญิงชายในตลาดแรงงาน ลดอุปสรรคขัดขวางการทำงานและความก้าวหน้าในอาชีพ พร้อมมาตรการเพิ่มค่าจ้างแรงงาน ประการที่สอง สนับสนุนการจ้างงานและงานที่มีคุณภาพดี บูรณาการตลาดแรงงานทั้งปริมาณและคุณภาพให้มีความก้าวหน้าและการเข้าถึงงานที่มีคุณภาพเพื่อลดความเหลื่อมล้ำ ประการที่สาม ลงทุนในทุนมนุษย์เพื่อพัฒนาทักษะและการศึกษา เน้นเด็กปฐมวัย เด็กเยาวชน ก่อตั้งสหภาพแรงงาน การฝึกทักษะระหว่างการทำงาน ประการที่สี่ ออกแบบระบบภาษีและการถ่ายโอนสำหรับการกระจายที่มีประสิทธิภาพให้ปัจเจกและบริษัทรับภาระภาษีเพื่อสร้างความเท่าเทียมผ่านนโยบายรายจ่ายทางสังคมและการเติบโต

ทั้ง ๆ ที่ค่าสัมประสิทธิ์ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 0.315 (OECD, 2015) แต่สำหรับประเทศไทยแล้วค่าสัมประสิทธิ์ความเหลื่อมล้ำสูงถึง 0.445 ในปี 2558 สะท้อนความเหลื่อมล้ำด้านการศึกษา สาธารณสุข และหลักประกันทางสังคมมีผลให้ประชากรล่างสุดร้อยละ 40 ที่มีรายได้โดยเฉลี่ยต่ำกว่าค่าแรงขั้นต่ำวันละ 300 และส่วนใหญ่ร้อยละ 55.7 เป็นแรงงานนอกระบบที่มีทักษะและการศึกษาต่ำกล่าวคือ ร้อยละ 77.6 มีการศึกษาระดับประถมหรือต่ำกว่าทำงานชั่วคราวและรายได้ไม่แน่นอน (สศช., 2559) ขณะที่ประเทศไทยติดอันดับ 3 ประเทศที่มีความเหลื่อมล้ำมากที่สุดในโลกรองจากรัสเซียและอินเดีย (OXFAM, 2561) เนื่องจากโหนดที่ดินกว่าร้อยละ 61 อยู่ในมือประชากรร้อยละ 10 ที่รวยที่สุดและครองทรัพย์สินร้อยละ 79 ของประเทศในขณะที่คนที่รวยที่สุดร้อยละ 1 มีทรัพย์สินร้อยละ 56 ขณะที่กลุ่มคนจนที่สุดในประเทศร้อยละ 10 มีทรัพย์สินรวมกันเพียงร้อยละ 0.1 นอกจากนี้ผู้มีรายได้น้อยมีโอกาสเข้าถึงการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยน้อยกว่าผู้มีรายได้สูงถึง 19 เท่า หรือประมาณร้อยละ 5 ฉะนั้นกลไกที่เปลี่ยนผ่านระหว่างความเหลื่อมล้ำและความยากจนคือการลงทุนในทุนมนุษย์ ทักษะ การศึกษา ระบบภาษี การกระจายที่มีประสิทธิภาพและการใช้จ่ายทางสังคมในการลดช่องว่างของบุคคลผู้เสียเปรียบที่ศูนย์เสียศักยภาพเพราะภูมิหลังทางสังคมเศรษฐกิจ เพื่อสร้างความเท่าเทียมของโอกาสในการเลื่อนชั้นทางสังคมเพื่อการเติบโตทาง

เศรษฐกิจอย่างยั่งยืนและนี่คือเหตุผลว่าทำไมความเหลื่อมล้ำลดลงสังคมโดยรวมได้รับประโยชน์ (Why less inequality benefits all)

เอกสารอ้างอิง

- สศช. (2559). รายงานการวิเคราะห์สถานการณ์ความยากจนและความเหลื่อมล้ำในประเทศไทย. เข้าถึงเมื่อ สิงหาคม 23, 2561, จาก file:///C:/Users/computer/Downloads.
- OXFAM (2561). รายงานเกี่ยวกับความเหลื่อมล้ำในประเทศไทย “เท่าไรถึงเท่ากัน”. เข้าถึงเมื่อ สิงหาคม 23, 2561, จาก <https://www.catdumb.com>.
- OECD. (2015). In It Together: Why Less Inequality Benefits All. Retrieved August 23, 2018, from <https://read.oecd-ilibrary.org>.